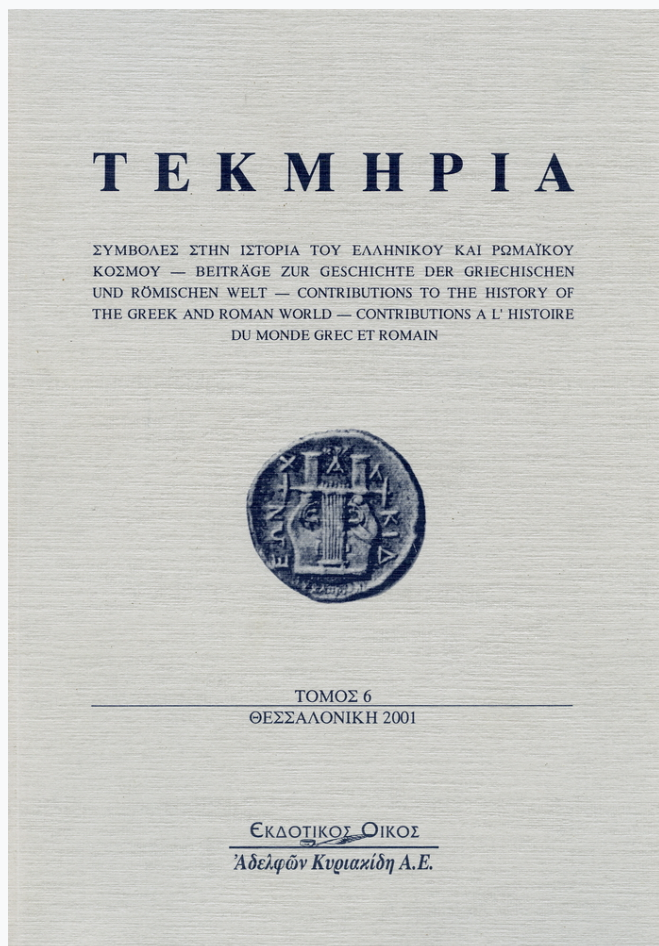

Tekmeria

Vol 6 (2001)

Ό ὄρος ἀποπολίτης σὲ μιὰ νέα τιμητικὴ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ Μακεδονία

ΧΡ. ΒΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

doi: [10.12681/tekmeria.166](https://doi.org/10.12681/tekmeria.166)

To cite this article:

ΒΕΛΗΓΙΑΝΝΗ Χ. (2001). Ό ὄρος ἀποπολίτης σὲ μιὰ νέα τιμητικὴ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ Μακεδονία. *Tekmeria*, 6, 22–42. <https://doi.org/10.12681/tekmeria.166>

ΧΡ. ΒΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο ΟΡΟΣ ΑΠΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ἡ ἐπιγραφή αὐτή, ἡ ὁποία παραδόθηκε τὸ 1991 στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Σερρών ἀπὸ κάτοικο τῆς κοινότητος Βέργης τοῦ νομοῦ Σερρών, προέρχεται ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ ἀρχαίου οἰκισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἤδη ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ αἰῶνα ἐντοπίσθηκε στὸν λόφο Παλιοχώρι στὰ ΝΔ ὅρια τοῦ σύγχρονου οἰκισμοῦ Βέργη. Τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο οἰκισμό καὶ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο του δείχνουν ὅτι ὁ ἀρχαῖος οἰκισμὸς στὸν λόφο Παλιοχώρι ἦταν μία σημαντικὴ πόλη, ἡ ὁποία ἔως τώρα δὲν ἔχει ταυτισθεῖ.

Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Σερρών, ἀρ. κατ. Α172 (εἰκ. 1). Ὁρθογώνια πλάκα ἀπὸ κιτρινόλευκο μάρμαρο ὕψους 0,80, πλάτους 0,425 καὶ πάχους 0,07 μ., ἡ ὁποία εἶναι ἀποκεκρουμένη στὸ ἄνω δεξιὸ ἄκρο καὶ τῆς ὁποίας εἶναι λειασμένη μόνον ἡ φέρουσα τὴν ἐπιγραφή κύρια ὀψη. Ὑψος γραμμιάτων: 0,032 (στ. 1), 0,026 μ. (στ. 2-7). Διάστιχα: 0,023 (στ. 1/2), 0,016 μ. (στ. 2/7). Τὸ ὄνομα τοῦ τιμωμένου διαχωρίζεται ἐκατέρωθεν (στ. 2 καὶ 4) μὲ ἓνα κενό.

*Οἱ ἀποπολεῖται
ΑΣ^ν Μᾶρκον Ἰούλιον
Οὐλπιον Λονγεῖ-
4 νον^ν τεμῆς καὶ
τῆς εἰς ἑαυτοῦς
εὐνοίας ἔνεκεν
ἐπιμεληθέντος
vacat*

ΧΡΟΝΟΛΟΓΗΣΗ

Μὲ βάση τὸ *nomen gentilicium* *Ulpus* *Terminus ad quem* ἢ *post quem* εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ Τραϊανοῦ (98-117 μ.Χ.). Τὸ ὄνομα τοῦ τιμωμένου δὲν συμβάλλει στὴν ἀκριβέστερη χρονολόγηση, διότι τὸ πρόσωπο αὐτὸ εἶναι ἄγνωστο (σχόλια στ. 2-4). Ἡ γραφή ὡς ἀσθενὲς κριτήριον χρονολόγησης ὑποδεικνύει ἓνα εὐρύτερον χρονικὸ πλαίσιο, τὸ ἄνω ὅριο τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσδιορισθεῖ μὲ βεβαιότητα.

Τὰ δύο συμπλέγματα γραμμάτων (N+E στ. 6, M+E στ. 7) δὲν παρέχουν καμία χρονολογικὴ ἔνδειξη, διότι ἡ χρῆση συμπλεγμάτων καὶ ὁ ἀριθμὸς τους δὲν ὑπόκεινται σὲ σταθεροὺς κανόνες¹. Τὰ χαρακτηριστικὰ γράμματα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἄλφα μὲ γωνιώδη μεσαία γραμμὴ καὶ ἐλαφρῶς προεξέχον τὸ σημεῖο τομῆς τῶν πλαγίων γραμμῶν· ἀντεστραμμένο γωνιώδες σίγμα· ἔψιλον ὡς ἀντεστραμμένο γωνιώδες σίγμα μὲ μία ὀριζόντια γραμμὴ σὲ ὅλες τὶς θέσεις ἐκτὸς ἀπὸ τὶς λέξεις *ἐνεκεν* (στ. 6) καὶ *ἐπιμεληθέντος* (στ. 7)· ἔψιλον, ἦτα καὶ θῆτα μὲ κυματοειδῆ μεσαία γραμμὴ, ἡ ὁποία δὲν ἐνώνεται μὲ τὴν κάθετο ἢ τὶς καθέτους τῶν γραμμάτων ἔψιλον καὶ ἦτα, ἐπίσης δὲν διατέμνει τὸν κύκλο τοῦ θῆτα· ὕψιλον μὲ ὕψηλὸ στέλεχος καὶ μὲ βραχεῖες, ἐλαφρῶς κεκλιμένες πλάγιες γραμμές· κανονικὸ μῦ καὶ λάμβδα.

Μὲ βάση τὴν σύγκριση αὐτῆς τῆς μορφῆς τοῦ ἔψιλον καὶ τοῦ σίγμα μὲ τὰ ὅμοια γράμματα στὶς ἐπιγραφές τῆς Θάσου συνάγεται ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ τῶν ἀποπολιτῶν πρέπει νὰ χρονολογηθεῖ ἐντὸς τοῦ 2. αἰ. μ.Χ.². Ἡ ἀντίστοιχη σύγκριση μὲ ἐπιγραφές ἀπὸ τὴν Βέροια καθιστᾷ πιθανότερο τὸ πρῶτο ἡμῖς τοῦ 2. αἰ. μ.Χ. καὶ γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἔψιλον ὡς ἀντεστραμμένο σίγμα ὑπάρχει στὶς ἐπιγραφές τῆς Βέροιας ἤδη στὸ δεῦτερο ἡμῖς τοῦ 1. αἰ. μ.Χ.³. Ἐπίσης

1. Π.χ. τὰ συμπλέγματα γραμμάτων ἀρχίζουν στὶς ἐπιγραφές τῆς βόρειας Μακεδονίας ἀπὸ τὸ 121 μ.Χ.: S. Düll, *Die Götterkulte Nordmakedoniens in römischer Zeit* (Münchener Archäologische Studien Band 7), München 1977, 34. Βλ. τὶς ἐπιγραφές Λ. Γουναροπούλου-Μ. Β. Χατζόπουλου, *Ἐπιγραφές Κάτω Μακεδονίας. Τεῦχος Α΄. Ἐπιγραφές Βεροίας*, Ἀθήνα 1998, ἀρ. 63 (98 μ.Χ.) καὶ φωτ. σελ. 550 (πολλὰ συμπλέγματα στὸ σωζόμενο μέρος τῆς ἐπιγραφῆς) καὶ ἀρ. 73 (ἀρχές 2. αἰ. μ.Χ.) καὶ φωτ. σελ. 552 (5 συμπλέγματα). Βλ. ἐπίσης τὴν ἐπιγραφὴ ἐποχῆς Τραϊανοῦ O. Kern, *Die Inschriften von Magnesia am Maeander*, Berlin 1900, σελ. XXXV (ἀρ. 171: 2 συμπλέγματα), καθὼς καὶ τὶς ἐπιγραφές ἐποχῆς Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς αὐτ. 183 (κανένα σύμπλεγμα), 184 (3 συμπλέγματα), 186 (1 σύμπλεγμα). Ἐπίσης 2 συμπλέγματα στὴν ἐπιγραφὴ IG II² 1091 (138-161 μ.Χ.), στ. 2, 4; L. Threatte, *The Grammar of Attic Inscriptions, I: Phonology*, Berlin-New York 1980, 109.

2. Γι’ αὐτὴν τὴν μορφή τοῦ ἔψιλον καὶ τοῦ σίγμα στὶς ἐπιγραφές τῆς Θάσου βλ. Chr. Dunant - J. Pouilloux, *Recherches sur l’histoire et les cultes de Thasos, II: De 196 avant J. -C. jusqu’ à la fin de l’Antiquité* (Études Thasiennes V), Paris 1958, 201, 203. Μὲ βάση τὸν ὅλο χαρακτήρα τῆς γραφῆς, ἡ γραφὴ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἀποπολιτῶν εἶναι πλησιέστερη πρὸς τὴν γραφὴ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτ. ἀρ. 333 (πίν. XLIII), ἡ ὁποία χρονολογεῖται κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 2. αἰ. μ.Χ., ἀλλὰ προγενέστερη τῆς γραφῆς τῶν ἐπιγραφῶν αὐτ. ἀρ. 222, πίν. XXI, 4 (τουλάχιστον δεῦτερο ἡμῖς 2. αἰ. μ.Χ.), ἀρ. 223, πίν. XXI, 5 (2.-3. αἰ. μ.Χ.), ἀρ. 308, πίν. XXXVI, 3 (τέλος 2. ἢ 3. αἰ. μ.Χ.) καὶ ἀρ. 345, πίν. XLV, 5 (τέλος 2. - ἀρχές 3. αἰ. μ.Χ.).

3. Ὅμοια ἔψιλον καὶ σίγμα στὴν ἐπιγραφὴ Λ. Γουναροπούλου-Μ. Β. Χατζόπουλου, *Ἐπιγραφές Κάτω Μακεδονίας. Τεῦχος Α΄. Ἐπιγραφές Βεροίας*, ἀρ. 41 καὶ φωτ.

ἔψιλον κανονικό, ἦτα καὶ θῆτα μὲ κυματοειδῇ μεσαία γραμμῇ ἢ ὁποία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἐφάπτεται τῶν καθέτων γραμμῶν, καὶ ὕψιλον τοῦ ἰδίου σχήματος παρατηροῦνται σὲ ἐπιγραφὰς ἀπὸ τὴν Βέρροια ἐποχῆς Τραϊανοῦ⁴. Ἡ δὲ σύγκριση μὲ τὸ σχῆμα γραμμάτων τῶν ἐπιγραφῶν τῆς βόρειας Μακεδονίας ὁδηγεῖ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀδριανοῦ⁵.

Ἡ ἐπιγραφὴ τῶν ἀποπολιτεῶν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ χρονολογηθεῖ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ ἢ καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἐπειδὴ ὁμως κατὰ τοὺς Αὐτοκρατορικοὺς χρόνους τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ποικίλλει ἀπὸ περιοχὴ σὲ περιοχὴ, ἐντὸς τῆς ἴδιας περιοχῆς, μεταξὺ συγχρόνων ἐπιγραφῶν ἢ καὶ ἐντὸς τῆς ἴδιας ἐπιγραφῆς καὶ ἐπειδὴ τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ γράμματα ἔψιλον καὶ σίγμα ὑποδεικνύουν ὅλη τὴν διάρκειά τοῦ 2. αἰ. μ.Χ., εἶναι προτιμότερο νὰ χρονολογηθεῖ ἡ ἐπιγραφὴ γενικὰ στὸν 2. αἰ. μ.Χ.

ΣΧΟΛΙΑ

Στ. 1: *Οἱ ἀποπολεῖται.*

Ὁ ὅρος *ἀποπολεῖται* δὲν μαρτυρεῖται σὲ ἄλλῃ ἐπιγραφῇ, ἀλλὰ περιέχεται στὸ *Ὀνομαστικὸν* τοῦ Πολυδεύκη. Προκειμένου νὰ διασφαλισθεῖ κατὰ τὸ δυνατόν μία ἀξιόπιστη ἐρμηνεία τοῦ ὅρου, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ προαναφερθοῦν οἱ ἐρμηνεῖες οἱ ὁποῖες ἀποκλείονται.

Πρῶτον, ὁ ὅρος *ἀποπολίτης* δὲν μπορεῖ νὰ συνδεθεῖ ἐρμηνευτικὰ μὲ τὸ ρῆμα *ἀποπολιτεύομαι*, τὸ ὁποῖο σὲ ὀρισμένες συνθῆκες συμπολιτείας μεταξὺ δύο πόλεων κατὰ τὴν Ἑλληνιστικὴ ἐποχὴ ἀποδίδει τὴν ἐνδεχόμενη ἀποχώρηση τοῦ ἑνὸς μέλους ἀπὸ τὴν συμπολιτείαν⁶. Ἀφενὸς δὲν μαρτυρεῖται παράγωγο οὐσιαστικὸ μὲ τὴν ἴδια σημασία ὅπως τὸ ρῆμα *ἀποπολιτεύομαι*. Ἀφετέρου στίς συμπολιτεῖες διατηροῦνταν τὰ ἐπιμέρους τοπωνύμια καὶ ἐθνικὰ ὀνόματα, ἐνῶ μετὰ τὴν ἀποχώρηση μιᾶς πόλης ἀπὸ τὴν συμπολιτείαν οἱ πολῖτες τῆς ἔφεραν τὸ αὐτὸ ἐθνικὸ ὄνομα. Τὰ ἐπιμέρους τοπωνύμια καὶ ἐθνωνύ-

---

σελ. 545 (πρῶτον ἡμισὺ 2. αἰ. μ.Χ.)· αὐτ. ἀρ. 61 (69-84 μ.Χ.) καὶ φωτ. σελ. 549 (ἔψιλον ὡς ἀντεστραμμένο σίγμα).

4. Λ. Γουναροπούλου-Μ. Β. Χατζόπουλου, *Ἐπιγραφὰς Κάτω Μακεδονίας. Τεῦχος Α΄. Ἐπιγραφὰς Βεροίας*, ἀρ. 63 (98 μ.Χ.) καὶ φωτ. σελ. 550 (ἔψιλον κανονικό, θῆτα, ὕψιλον), ἀρ. 64 (102-117 μ.Χ.) καὶ φωτ. σελ. 550 (ἔψιλον κανονικό, ὕψιλον), ἀρ. 73 (ἀρχὲς 2. αἰ. μ.Χ.) καὶ φωτ. σελ. 552 (ἔψιλον κανονικό, ἦτα, θῆτα).

5. S. Düll, *Die Götterkulte Nordmakedoniens*, 32-33: ἄλφα, ἔψιλον, ἦτα, θῆτα καὶ σίγμα σὲ ἐπιγραφὰς χρονολογούμενες στὰ ἔτη 121, 126, 129 μ.Χ.

6. *IG IX² 1, 188 (=Syll³ 546B. Μελιταία-Πήρεια*, ὄχι πολὺ πρὶν τὸ 200 π.Χ.), στ. 16. *Syll³ 647* (Στεῖρις-Μεδεών, περὶ τὸ 175 ἢ 135 π.Χ.), στ. 55.

μια διατηροῦνταν καὶ στὶς διοικητικὲς ἐνότητες τύπου συμπολιτείας κατὰ τοὺς Αὐτοκρατορικοὺς χρόνους⁷.

Δεύτερον οἱ ἀποπολεῖται δὲν εἶναι ἓνα ἐθνικὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖο θὰ ἀνήγετο σὲ ἓνα τοπωνύμιον *Ἀπόπολις. Ἀφενὸς δὲν μαρτυρεῖται τέτοιο τοπωνύμιον⁸. Ἀφετέρου πρέπει νὰ ἀποκλεισθεῖ ἡ ὑπόθεση μιᾶς πόλης αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, τὸ σύνολο τῶν πολιτῶν τῆς ὁποίας θὰ ἦταν οἱ ἀποπολεῖται. Στὶς τιμητικὲς ἐπιγραφές (ὅπως ἄλλωστε καὶ στὶς ἀναθέσεις) τῶν πόλεων ὁ τιμῶν εἶναι συνήθως ἡ πόλις, ἢ ὁ δῆμος (ἐνίοτε μαζὶ μὲ τὴν βουλή)⁹. Ὑπάρχουν τιμητικὲς ἐπιγραφές στὶς ὁποῖες ἀντὶ τοῦ δήμου ἐμφανίζεται τὸ ἐθνικὸ ὄνομα ὡς δηλωτικὸ τοῦ σώματος τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ στὶς περιπτώσεις αὐτὲς τὸ ἐθνικὸ ὄνομα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφέρεται χωρὶς τὸ ὀριστικὸ ἄρθρον¹⁰. Ἀσφαλῶς δὲν συνιστᾷ παράλληλο τὸ μαρτυρούμενο κυρίως στὴν Φρυγία μὲ διάφορες μορφές ὄνομα κώμης Ἀποκώμη¹¹, διότι κατὰ πᾶσα πιθανότητα τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔχει ὡς πρῶτο συνθετικὸ ἓνα ἐγγώριο ὄνομα προσώπου¹², καὶ ὄχι τὴν πρόθεση ἀπό¹³.

7. Βλ. τὰ μέλη τῆς Πενταπόλεως μὲ κέντρο τὴν Γάζωρο: *SEG* XLV 791 (περ. 201-209 μ.Χ.). Βλ. γιὰ τὴν Πεντάπολη καὶ Μ. Β. Hatzopoulos, *Macedonian Institutions under the Kings I. A Historical and Epigraphic Study* (Μελετήματα 22), Athens 1996, 58-62. Βλ. ἐπίσης τὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Γορδιανὸ Γ' *TAM* II 3, 830 (Ίδεβησσός, 238-244 μ.Χ.), στ. 4-8: Ἰδεβησσέων ὁ δῆμος συνπολιτενόμενος Ἀκαλισσεῦσι καὶ Κορμεῦσι.

8. Βλ. τίς μαρτυρίες γιὰ τὴν λέξη ἀπόπολις Μ. Casevitz, «Asty et Polis: les composés. 1) Quelques composés en -polis et leurs dérivés», *Ktēmata* 10 (1985) 97-98.

9. Π.χ. *SEG* XXXVII 753 (Λύττος· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Ἀδριανόν, 125/126 μ.Χ.), στ. 8: *Λυττίων ἡ πόλις*. *SEG* XXXVI 744 (Ρόδος· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Ὀφίλλιο Μακεδόνα, 71/5-79 μ.Χ.??), στ. 1: Ὁ δᾶμος ὁ Ροδίων. *SEG* XLIV 1162 (Βουβών· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Νέαρχο, περ. 200 μ.Χ.), στ. 1: *Βουβωνέων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος*.

10. Π.χ. *SEG* XXVI 1824: Ὁκταίαν τὰν Καίσαρος τῷ Σεβαστῷ ἀδελφάν Κυρναῖοι. Πρβλ. *SEG* XXXVII 517 (Νικόπολις): Αὐτοκράτορι Καίσα[ρ]ι Θεοῦ νύϊι Σεβαστῷ [Γ]αζαῖοι. *SEG* XXIII 450 (Δημητριάς· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν αὐτοκράτορα Τίτο, 71-81 μ.Χ.), στ. 1: Μάγνητες. Ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις ὅπως π.χ. *SEG* XXIII 186 (Μυκήναι· ἀνάθεση ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Πύρρου, 272 π.Χ.), στ. 1: *Τοῖ Ἀργεῖοι*. Οἱ ἐξαιρέσεις εἶναι συγκριτικὰ λίγες καὶ βρίσκονται σὲ πρώιμες ἐπιγραφές.

11. *SEG* XXVIII 1113, 1177, 1200.

12. Βλ. τὸ ὄνομα Ἀπολλώνιος Ἀπον *SEG* XXXII 1223 (Σαῖτται, 79-80 μ.Χ.). Βλ. ἐπίσης ἀνάλογης παραγωγῆς ὀνόματα κωμῶν στὴν Μ. Ἀσία *SEG* XXXII 1067.

13. Δὲν ἔχει δηλαδὴ τὴν σημασία τῆς φράσης π.χ. *SEG* XXXVII 1145 (Hammara Συρίας, μετὰ τὸ 212 μ.Χ.), στ. 6: Ἐπιμελητὲ ἀπὸ κώμης Αἰνκανίας.

Ἀντιθέτως μὲ τὸ ὀριστικὸ ἄρθρο ἐκφέρονται στὶς τιμητικὲς ἐπιγραφές (ὅπως ἄλλωστε καὶ στὶς ἀναθήσεις) οἱ θεσμοὶ τῶν πόλεων ὅλων τῶν διαβαθμίσεων¹⁴, ὅπως καὶ οἱ θεσμοὶ αὐτοδιοίκησης τῶν ἐπαρχιῶν¹⁵. Ἐπίσης μὲ τὸ ὀριστικὸ ἄρθρο ἐκφέρονται οἱ θρησκευτικὲς καὶ ἐπαγγελματικὲς ἐνώσεις προσώπων¹⁶, ἢ τὸ σύνολο τῶν κατοίκων μικρῶν οἰκισμῶν¹⁷.

Ἐπομένως οἱ ἀποπολεῖται εἶναι ἓνα σύνολο προσώπων μὲ κοινὴ ιδιότητα, ἢ ὁποία προσδιορίζεται ἀρνητικὰ καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτο συνθετικὸ καὶ ἀπὸ τὴν σημασία παρόμοιων ὄρων.

α. Ἡ πρόθεση ἀπὸ σὲ σύνθετες λέξεις μὲ δεῦτερο συνθετικὸ οὐσιαστικὸ ἀρσενικοῦ γένους.

Μία ἀπὸ τίς σημασίες τῆς πρόθεσης ἀπὸ σὲ σύνθετες λέξεις εἶναι αὕτη τῆς ἀκύρωσης τῆς σημασίας τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ¹⁸. Αὕτη ἡ σημασία τῆς πρόθεσης ἀπὸ βρίσκεται πολὺ συχνὰ στὶς σύνθετες λέξεις μὲ δεῦτερο σκέλος οὐσιαστικὸ ἀρσενικοῦ γένους καὶ προσδιορίζεται περαιτέρω ἀνάλογα μὲ τὰ συμφραζόμενα στὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται οἱ σύνθετες λέξεις καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν σημασία τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν ἐκείνες οἱ σύνθετες λέξεις, τὸ δεῦτερο συνθετικὸ τῶν ὁποίων εἶναι ἓνας ὄρος ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀπὸ τὴν λειτουργία τῶν θεσμῶν τῶν πόλεων. Ὅρισμένα παραδείγματα:

14. Π.χ. *SEG* XXVI 429 (Ἄργος· ἀνάθεση μελῶν μιᾶς φρατρίας, 1. αἰ. μ.Χ.), στ. 2: τοὶ τὰς πάτρας. *SEG* XLI 964 (Ἐφεσος· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Κόιντο Καϊκίλιο Ἀττικόν, τέλος 1. αἰ. π.Χ.), στ. 1-2: Οἱ πολεῖται οἱ ἀλειφόμενοι ἐν τῷ ἀλειπτῇρῳ. *SEG* XVII 563 (Ἀττάλεια Παμφυλίας· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Κόμμοδο, 177-180 μ.Χ.), στ. 5: οἱ γεραιοί. *SEG* XLIII 776 (Ἐφεσος· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὴν Δομτία Σεβαστή, 92/93 μ.Χ.), στ. 1: οἱ νέοι. *SEG* XXXII 213 (Ἀθήνα· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Κοσμητὴ Σωτέλη Βακχύλου, 150/151 μ.Χ.): Οἱ ἐπὶ Ἀρδύ[ος ἄ]ρχο[ντος] ἔφηβοι.

15. Π.χ. *SEG* XLIV 522 (Βέροια· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὴν Σεπτίμια Σιλβανὴ Κελερεῖνη, 3. αἰ. μ.Χ.), στ. 1: οἱ σύνεδροι.

16. Π.χ. *SEG* XLVI 1527 (Σάρδεις· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Ἀσκληπιάδην Ἀπολλωνίου, Αὐτοκρατορικὴ ἐποχή), στ. 1: οἱ μύσσαι. *SEG* XXXIV 1094 (Ἐφεσος· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Οὐαλέριο Φῆστο, δεῦτερο ἥμισυ 3. αἰ. μ.Χ.), στ. 6: οἱ ἀργυροχόοι.

17. Π.χ. *SEG* XLVI 1504 (Φιλαδέλφεια Λυδίας· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ δύο πρόσωπα, 2/1 π.Χ.), στ. 2-3: οἱ κατοικοῦντες ἐν Καπολμείοις. *SEG* XL 1124 (Κυζικός· τιμητικὴ ἐπιγραφή κωμητῶν γιὰ ἀγωνοθέτες, 1. αἰ. π.Χ.), στ. 14: οἱ κωμῆται. Στὴν ἀνάθεση *SEG* XVII 325 (Κωμῆται Σικιγναστῶν· Θράκη, 3. αἰ. μ.Χ.), ἡ ἀπουσία ὀριστικοῦ ἁρθροῦ ὀφείλεται στὴν παρουσία τοῦ τοπικοῦ ὀνόματος.

18. Βλ. P. Chantraine, *Dictionnaire étymologique de la langue Grecque*, Paris 1968, λ. ἀπό.

Ἀπόμισθος. Στὴν συνθήκη συμπολιτείας Τέω καὶ Κυρβισσοῦ, ὡς συνέπεια τῆς ὁποίας ἡ Κυρβισσὸς ἀποτέλεσε ἔμφρουρο *χωρίον* τῆς Τέω, ἀφοῦ καθορίζεται ὁ μισθὸς τοῦ φρουράρχου καὶ τῶν φρουρῶν, δίδεται ἐντολὴ στὸν φρούραρχο, ἂν κάποιος φρουρὸς ὑποπέσει σὲ πειθαρχικὸ παράπτωμα, νὰ τὸν τιμωρήσει μὲ κάθειρξη καὶ στέρηση μισθοῦ¹⁹.

Ἀπόλαος. Σὲ μιὰ συνθήκη μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς *συγγένειας* τῶν Βασιλίδων ἀπὸ τὴν Μητρόπολη τῆς Θεσσαλίας, μὲ τὴν ὁποία περιορίζεται ἡ ἄσκηση τοῦ ἀξιώματος τοῦ *ταγοῦ* ἀποκλειστικὰ στὰ μέλη τῆς συγγένειας, ἂν κάποιος μέλος τῆς συγγένειας παραβεῖ τὴν συνθήκη, χάνει τὴν ιδιότητά του ὡς μέλους τῆς συγγένειας²⁰.

Ἀπόκοσμος. Σὲ ἐπιγραφὲς πόλεων τῆς Κρήτης, σὲ ἀντιδιαστολὴ πρὸς τὸν *κόσμο*, εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος γιὰ ὁποιονδήποτε λόγο δὲν εἶναι πλέον *κόσμος*²¹.

Ἀπέταιροι ὀνομάζονταν στὴν Κρήτη οἱ ἐλεύθεροι χωρὶς πολιτικὰ δικαιώματα ὡς εὐρισκόμενοι ἐκτὸς τῶν ἐταιρειῶν²².

Ἀποστράτηγος εἶναι ὁ ἀποχειροτονηθεὶς στρατηγός, αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι πλέον στρατηγός²³.

β. Οἱ ὅροι ἀποπολίτης, ἀπόπολις, ἄπολις.

Ἀποπολίτης. Μὲ βάση τὰ ἀνωτέρω παραλλήλα παραδείγματα εἶναι φανερό ὅτι ἀποπολίτης εἶναι ὁ μὴ πολίτης, ὁ στερούμενος πολιτικῶν δικαιωμάτων. Μὲ αὐτὴν τὴν σημασία ἀναφέρεται ἡ λέξη ἀποπολίτης —γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γραμματεία— στὸ *Ὀνομαστικὸν* τοῦ Πολυδεύκη, ὁ

19. SEG XXVI 1306 (3. αἰ. π.Χ.), στ. 31-33: [ἐὰν δ]έ τις [ἀ]τάκτῃ ἢ μὴ πε[ιθ]άρχῃ τοῦ φρουράρχο[υ], ἐ[ξ]ε[ί]ναι [τῶν φρ]ουράρχωι καὶ καταδεῖν κα[ί] ἀπόμισθον ποιῆσαι. Πρβλ. Δημοσθ. Κατ' Ἀριστοκράτους (23), 154: ἐκεῖνος (δηλ. ὁ Χαρίδημος) ὡς ἀπόμισθος γίγνεται παρὰ Τιμοθέου τότε, ἀπ' Ἀμφιπόλεως ἀναχωρῶν, διαβὰς εἰς τὴν Ἀσίαν, κτλ.

20. SEG XXXVI 548 (3. αἰ. π.Χ.), στ. 7-10: αἱ μὰ κά τις ἐν τύτεις μὰ ἐμ[μ]έναι, ἀπόλαος ἔστον [ἀ]τ τὰς συγγενεί[ας] καὶ τάλαντεν ἀργύρ[ου] ὀφλέτου [τ]εῖς συγγενέσσι.

21. Οἱ προταθεῖσες ἐρμηνεῖες συζητοῦνται ἀπὸ τὸν Z. Papakonstantinou, «The Cretan Apokosmos», ZPE 111 (1996) 93 κέ. Βλ. καὶ Ph. Gauthier, Bull. épigr. 1997, 450.

22. Βλ. R. F. Willets, *Aristocratic Society in Ancient Crete*, London 1955, 37 κέ.

23. Πολυδεύκης 1.128 (E. Bethe): καὶ οἱ ἄρχοντες οἱ μὲν τοῦ παντὸς στρατηγοὶ καὶ συστράτηγοι καὶ ἀποστράτηγοι, ὥσπερ οἱ ἀποχειροτονηθέντες ἀποστράτηγοι. Πρβλ. Δημοσθ. Κατ' Ἀριστοκράτους (23) 149: ἐπειδὴ τὸν μὲν Ἰφικράτην ἀποστράτηγον ἐποιήσατε, Τιμόθων δ' ἐπ' Ἀμφίπολιν καὶ Χερρόνησον ἐξεπέμψατε στρατηγόν, κτλ.

όποιος αποδίδει τὸν ὄρο στὸν ἱστορικὸ Θεόπομπο²⁴. Ἀντιθέτως μαρτυροῦνται συχνὰ στὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ γραμματεία οἱ λέξεις *ἀπόπολις* καὶ κυρίως *ἄπολις*.

Ἀπόπολις. Ἡ λέξη αὐτὴ βρίσκεται γιὰ πρώτη φορὰ στοὺς τραγικοὺς καὶ ἀπὸ τὰ σχετικὰ χωρία προκύπτει ὅτι *ἀπόπολις* εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν πόλη του²⁵.

Ἀπολις. Εἶναι ὁ συχνότερος μαρτυρούμενος ὄρος καὶ μάλιστα σὲ πολιτικὰ συμφραζόμενα, γιὰ πρώτη φορὰ στοὺς τραγικοὺς καὶ ἐφεξῆς στὴν λοιπὴ γραμματεία. Ὁ *ἄπολις* εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πόλη (εἴτε διότι ἡ πόλη του δὲν ὑπάρχει πλέον εἴτε διότι ἐξορίσθηκε ἀπὸ τὴν πόλη του)²⁶, κατὰ συνέπεια ὁ μὴ ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ πολίτη μιᾶς πόλης, ὁ εὐρισκόμενος ἐκτὸς νομικοῦ πλαισίου²⁷. Ἀπὸ τὴν εὐρεία χρῆση τοῦ ὄρου *ἄπολις* στὴν γραμματεία προκύπτει ὅτι αὐτὸς ὁ ὄρος κατεξοχὴν προσδιόριζε τὴν κατάσταση ἐνὸς προσώπου ὡς μὴ πολίτου. Ἴσως ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ σπάνια χρῆση τοῦ ὄρου *ἀποπολίτης*, ὁ ὁποῖος ἀποδίδεται ἀπὸ τὸν Πολυδεύκη στὸν Θεόπομπο ὡς νεολογισμός. Ἀναμφίβολα ὁ ὄρος *ἀποπολίτης* εἶναι συνώνυμος τοῦ ὄρου *ἄπολις*.

Ὁ ὄρος *ἄπολις* μὲ αὐτὴν τὴν σημασία ἐπεβίωσε ὡς τὴν ὑστερὴ ἀρχαιότητα σὲ δύο χωρία τοῦ Πανδέκτη, στὰ ὁποῖα ἀντικατέστησε ἓναν προφανῶς συνώνυμο λατινικὸ ὄρο τῆς ρωμαϊκῆς νομοθεσίας²⁸. Πρόκειται γιὰ δύο χω-

24. Πολυδεύκης 3, 58 (E. Bethe) = Θεόπομπος *FGrHist* 115 F 338: *παμπόνηροι δ' οἱ Θεοπόμπου τοῦ συγγραφέως ἀποπολῖται καὶ ἀφέταιροι καὶ ἀπαθηναῖοι*. Βλ. γιὰ ὅλες τὶς σύνθετες λέξεις μὲ δεῦτερο συνθετικὸ τὸ οὐσιαστικὸ πολίτης G. Redard, *Les noms Grecs en -της, -τις et principalement en -ιτης, -ιτις*. *Étude philologique et linguistique*, Paris 1949, 20 κέ.

25. Βλ. ἀναλυτικὰ M. Casevitz, *Ktèma* 10 (1985) 97-98.

26. Δύο χαρακτηριστικὰ χωρία: Ἡρόδ. 7, 104 (ὁμίλια Δημαράτου πρὸς Ξέρξη): *οἷ με τιμὴν τε καὶ γέρεα ἀπελόμενοι πατρώια ἄπολιν τε καὶ φυγάδα πεποιήκασιν*. Ἡρόδ. 8, 61 (ἡ Ἀττικὴ εἶχε καταληφθεῖ ἀπὸ τὸν Ξέρξη καὶ οἱ θεσμοὶ τῆς πόλης εἶχαν μεταφερθεῖ στὴν Σαλαμίνα): *Ταῦτα λέγοντος Θεμιστοκλέος αὐτὶς ὁ Κορίνθιος Ἀδείμαντος ἐπεφέρετο, σιγὰν τε κελεύων τῷ μὴ ἐστί πατρίς καὶ Εὐρυβιάδην οὐκ ἔων ἐπιψηφίζεῖν ἀπόλι ἀνδρί*.

27. Βλ. ἀναλυτικὰ M. Casevitz, *Ktèma* 10 (1985) 100-102.

28. Κατὰ τὸν M. Lemosse, «L'inscription de Walldürn et le problème des déditices», *Ktèma* 6 (1981) 335, ἡ λέξη *ἀπόλιδες* ἀντικατέστησε στὴν *Digesta* τὴν λέξη *dediticii*, ἡ ὁποία ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἦταν πλέον ἀναχρονιστικὴ. Κατὰ τὸν E. Volterra, «Gli ἀπόλιδες in diritto romano», στό: *Studi in onore di F. Messineo* IV, Milano 1957, 473 κέ. ἰδ. 479 καὶ 483, ἡ λέξη *ἄπολις* ἀντικατέστησε στὴν *Digesta* τὴν λέξη *peregrinus*. Ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ ὄροι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐναλλακτικὰ, διότι ὁ *peregrinus* εἶχε *status civitatis*, ἐνῶ ὁ *ἄπολις* δὲν εἶχε.

ρία τοῦ Οὐλπιανοῦ καὶ τοῦ Μαρκιανοῦ ἀντιστοιχῶς. Κατὰ τὸν Οὐλπιανὸ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι καταδικάσθηκαν σὲ aqua et igni interdictio καὶ σὲ deportatio²⁹, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ προβοῦν σὲ testamentum καὶ fideicommissum, γιὰ τὸν λόγο ὅτι εἶναι ἀπόλιδες³⁰. Κατὰ τὸν Μαρκιανὸ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι καταδικάσθηκαν σὲ opus publicum perpetuo³¹ καὶ σὲ deportatio in insulam καὶ κατὰ συνέπεια δὲν ἔχουν τὰ δικαιώματα ποῦ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ ius civile, ὀρίζονται ὡς ἀπόλιδες, δηλ. sine civitate³². Ἐπομένως ἀπόλιδες = sine civitate εἶναι τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπώλεσαν τὰ πολιτικά τους δικαιώματα ὡς συνέπεια τῶν ἀνωτέρω σοβαρῶν ποινῶν, ἀλλὰ διατήρησαν τὴν προσωπικὴ τους ἐλευθερία. Ἡ φράση sine civitate ἀπὸ τὸ χωρίο τοῦ Μαρκιανοῦ ἀντιστοιχεῖ στὴν φράση nullius certae civitatis civis ἀπὸ ἓνα ἄλλο χωρίο τοῦ Οὐλπιανοῦ, τὸ ὁποῖο ἀναφέρεται σὲ κατηγορίες ἐλευθέρων προσώπων, τὰ ὁποῖα ἀδυνατοῦν νὰ προβοῦν σὲ testamentum. Ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν Latinus Iunianus, στερεῖται αὐτῆς τῆς δυνατότητας ὁποιοδήποτε πρόσωπο qui dediticiorum numero est, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὸ πρόσωπο αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπὸ νομικὴ ἄποψη οὔτε civis Romanus, οὔτε peregrinus, ἀλλὰ εἶναι nullius certae civitatis civis³³. Ἔτσι στὶς ἀνωτέρω κατηγορίες ἐλευθέρων προσώπων χωρὶς πολιτικά δικαιώματα προστίθεται καὶ ἡ κατηγορία τῶν dediticiorum numero.

Μὲ βάση τὴν ἐξίσωση ἀπόλιδες = sine civitate = nullius certae civitatis civis, οἱ ἀπόλιδες δὲν ἔχουν οὔτε ρωμαϊκὸ οὔτε τοπικὸ πολιτικὸ δικαίωμα,

29. Γιὰ τὶς ποινὲς αὐτὲς Kleinfeller, «Deportatio in insulam», *RE* V 1 (1903) 231-233: Ἡ deportatio in insulam (ἢ quasi in insulam), ἡ ὁποία κατὰ τοὺς Αὐτοκρατορικοὺς χρόνους ἀντικατέστησε τὴν aqua et igni interdictio, ἐφαρμοζόταν σὲ πολιτικά καὶ ποινικά ἀδικήματα καὶ ἔληγε μὲ χάρη ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα.

30. Ulpianus *libro primo fideicommissorum* (*Dig.* 32, 1, 2): Hi, quibus aqua et igni interdictum est, item deportati fideicommissum relinquere non possunt, quia nec testamenti faciendi ius habent, cum sint ἀπόλιδες.

31. Βλ. γιὰ τὴν δημόσια ἀναγκαστικὴ ἐργασία J. Lengle, «Opus publicum» (2), *RE* XVIII 1 (1939) 828.

32. Marcianus *libro primo institutionum* (*Dig.* 48, 19, 17): Item quidam ἀπόλιδες sunt, hoc est sine civitate: ut sunt in opus publicum perpetuo dati et in insulam deportati, ut ea quidem, quae iuris civilis sunt, non habeant, quae vero iuris gentium sunt, habeant.

33. Ulpianus 20, 14 (*FIRA* II 284): Latinus Iunianus, item is qui dediticiorum numero est testamentum facere non potest: Latinus quidem, quoniam nominatim lege Iunia prohibitus est, is autem qui dediticiorum numero est, quoniam nec quasi civis Romanus testari potest cum sit peregrinus, nec quasi peregrinus quoniam nullius certae civitatis civis est ut secundum leges civitatis suae testetur. Βλ. γιὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ χωρίου καὶ B. Kübler, «Testament» (juristisch), *RE* V A 1 (1934) 992.

διότι δὲν ἀνήκουν σὲ καμία συγκεκριμένη *civitas*. Τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα προσδιορίζονται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο τόσο ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς ρωμαϊκῆς, ὅσο καὶ ἀπὸ αὐτὴν τῆς τοπικῆς νομοθεσίας³⁴.

γ. *Οἱ ἀποπολεῖται*: συμπέρασμα.

Ἐπειδὴ ὁ ὅρος *ἀποπολίτης* ἔχει τὴν ἴδια σημασία μὲ τὸν ὅρο *ἄπολις* ἀφενὸς καὶ ἐμφανίζεται σὲ ἐπιγραφή τῶν Αὐτοκρατορικῶν χρόνων ἀφετέρου, εἶναι εὐλόγο ὅτι χρησιμοποιεῖται στὶς ἱστορικὲς συνθήκες τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς ὅπως καὶ ὁ ὅρος *ἄπολις*. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο οἱ *ἀποπολεῖται* τῆς ἐπιγραφῆς πρέπει νὰ ἦταν ἓνα σύνολο ἐλευθέρων προσώπων χωρὶς πολιτικὸ δικαίωμα (ρωμαϊκὸ ἢ τοπικὸ). Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον βρισκόνταν σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση, δὲν εἶναι γνωστός. Μὲ βάση τὰ ἀνωτέρω χωρία τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἴτε ἀπώλεσαν τὰ πολιτικά τους δικαιώματα λόγω σοβαρῶν ποινῶν κατὰ τὴν ρωμαϊκὴ νομοθεσία³⁵, εἴτε δὲν εἶχαν πολιτικὰ δικαιώματα, διότι ἐντὸς τοῦ συστήματος διοίκησης τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, στὸ ὁποῖο εἶχε ἐνταχθεῖ καὶ ἡ ἑλληνικὴ αὐτοδιοίκηση, δὲν ἀνήκαν σὲ καμία πόλη (*civitas*). Ἡ πρώτη ἐκδοχὴ εἶναι λιγότερο πιθανή, διότι οἱ *ἀποπολεῖται* δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἓνα συμπτωματικὸ ἄθροισμα προσώπων καὶ διότι ἡ ἴδια ἢ ἐπιγραφή ὁδηγεῖ πρὸς τὴν δευτέρη ἐκδοχή.

Ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ μία ἑλληνικὴ ἐπιγραφή ἀπὸ ἑλληνικὴ περιοχὴ, πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν οἱ δυνατότητες ἐρμηνείας τοῦ ὅρου *ἀποπολεῖται* σὲ σχέση μὲ μία ἑλληνικὴ πόλη τῆς περιοχῆς. Πρῶτον οἱ ποινὲς τῆς ἀτιμίας καὶ τῆς ἐξορίας ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐπιβάλλονται σὲ παραβάτες ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς πόλεις κατὰ τοὺς Αὐτοκρατορικοὺς χρόνους³⁶. Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὲς ἦταν μεμονωμένες περιπτώσεις. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅσο γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν προ-ρωμαϊκὴ ἐποχὴ, οἱ φυγάδες τῶν ἑλληνικῶν πόλεων συνέχιζαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ἐθνικὸ τους ὄνομα³⁷. Μᾶλλον δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ προέλευσις τῶν

34. Βλ. καὶ E. Volterra, *Studi in onore di F. Massineo* IV, 476, σημ. 5: ὅτι ὁ ὅρος ἀπόλιδες ἀναφέρεται σὲ ὁποιαδήποτε *civitas*, ὄχι μόνο στὴν ρωμαϊκὴ.

35. "Ἐνα παράδειγμα ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς *deportatio in insulam* εἶναι ὁ Ἀθηναῖος Φεῖδμος: SEG XXIX 127 (= J. M. Oliver, *Greek Constitutions of Early Roman Emperors from Inscriptions and Papyri* (American Philosophical Society Vol. 178), Philadelphia 1989, 366 κέ., ἀρ. 184· ἐπιστολὲς τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, 174/175 μ.Χ.) στ. 44-47.

36. Π.χ. ψήφισμα Κυζίκου Syll³ 799 (38 μ.Χ.), στ. 24-25: *ἐὰν μὲν πολεῖτης ᾗ ἀποξενοῦσθαι, ἐ[ὰν δὲ ξέ]νους ἢ μέτοικος, καὶ τῆς πόλεως εἴργεσθαι* Βλ. γιὰ τὴν σημασίαν τοῦ ρήματος *ἀποξενοῦσθαι* F. Papazoglou, *Laoi et Paroikoi. Recherches sur la structure de la société hellénistique*, Beograd 1997, 241 μὲ σημ. 476.

37. Βλ. σχετικὰ J. Seibert, *Die politischen Flüchtlinge und Verbannten in der*

ἀποπολεϊτῶν. Δεύτερον ἡ σύνθεση τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐλληνικῶν πόλεων κατὰ τοὺς Αὐτοκρατορικοὺς χρόνους περιελάμβανε ἐλευθέρους μὴ πολῖτες. Αὐτοὶ δὲν ἐτεροπροσδιορίζονται οὔτε αὐτοπροσδιορίζονται ὡς μὴ πολῖτες, ἀλλὰ μὲ ὅρους οἱ ὅποιοι δείχνουν τὴν νομικὴ τους θέση, δηλαδή ὡς *πάροικοι*, *μέτοικοι*, *ἀπελεύθεροι*³⁸. Μᾶλλον οἱ ἀποπολεῖται δὲν ἀνήκουν σ' αὐτὲς τὶς κατηγορίες. Τρίτον στὴν κατάσταση τῶν ἐλευθέρων μὴ πολιτῶν βρισκόνταν ἐντὸς τῶν ρωμαϊκῶν ἀποικιῶν (ἐκτὸς τῶν ξένων) οἱ παλαιοὶ πολῖτες. Αὕτῃ ἡ σύνθεση τῶν ρωμαϊκῶν ἀποικιῶν ἐκφράζεται στὶς ἐπιγραφές μὲ τὴν ζεύξη *coloni et incolae*, ἡ ζεύξη *coloni et peregrini* μαρτυρεῖται ἄπαξ³⁹. Ὡστόσο ὁ λατινικὸς ὅρος *incolae* τῆς ζεύξης *coloni et incolae* ἀποδίδεται στὴν διγλωσση ἀνάθεση ἀπὸ τὸ Δῖον μὲ τὸν ἐλληνικὸ ὅρο *πάροικοι*⁴⁰. Ἐπομένως οἱ ἀποπολεῖται δὲν ἀνήκουν σ' αὐτὴν τὴν κατηγορία. Τέταρτον στὴν κατάσταση τῶν ἐλευθέρων μὴ πολιτῶν βρισκόνταν πληθυσμοὶ μὴ ἐλληνικῆς προέλευσης ἐξαρτώμενοι ἀπὸ ἐλληνικὲς πόλεις. Αὐτοὶ κατὰ τὴν ρωμαϊκὴ νομικὴ ὁρολογία καὶ ἐντὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ συστήματος διοίκησης δὲν ἀνῆκαν ὀργανικὰ σὲ καμία *civitas*⁴¹. Τέτοιοι πληθυσμοὶ μαρτυροῦνται στὶς πηγὲς σπάνια.

Ἀπὸ μία πόλη τῆς Σιντικῆς, τὴν ὁποία μὲν ἡ F. Papazoglou ταύτισε μὲ τὴν Παροικόπολη⁴², γιὰ τὴν ὁποία δὲ ὁ M. Zahrnt ἀντιπροτείνει τὴν Ἀδριανό-

---

griechischen Geschichte. Von den Anfängen bis zur Unterwerfung durch die Römer (Impulse der Forschung, Band 30), Textteil, Darmstadt 1979, 371 κέ.

38. Γιὰ τοὺς ὅρους αὐτοὺς στὶς ἐπιγραφές τῆς Αὐτοκρατορικῆς ἐποχῆς βλ. F. Papazoglou, *Laoi et Paroikoi*, 194 κέ. (*πάροικοι* καὶ *ἀπελεύθεροι*, ἐκτὸς βεβαίως πολιτῶν, Ρωμαίων καὶ ξένων), 201 κέ. (*πάροικοι-παροικοῦντες* στὴν Μακεδονία), 249 κέ. (ἡ ζεύξη *ἀπελεύθερος καὶ πάροικος*) καὶ 216, σημ. 406 (*μέτοικοι*).

39. Γιὰ τοὺς *incolae* τῶν ρωμαϊκῶν ἀποικιῶν στὶς δυτικὲς ἐπαρχίες βλ. A. Chastagnol, «Coloni et incolae. Note sur les différenciations sociales à l'intérieur des colonies romaines de peuplement dans les provinces de l'Occident (Ier siècle av. J.-C. - Ier siècle ap. J.-C.)», στό: *Splendidissima civitas. Études d'histoire romaine en hommage à Fr. Jacques*, réunies par A. Chastagnol, S. Demougin et Cl. Lepelley, Paris 1996, 13 κέ. (αὐτ. 15, ἡ ζεύξη *coloni et peregrini*). G. Roma, «Incolae: Alcune osservazioni», *RSA* 28 (1998) 135 κέ. (αὐτ. 143, ἡ ζεύξη *coloni et peregrini*). Γιὰ τὸ ἴδιο θέμα στὶς ἀνατολικὲς ἐπαρχίες βλ. M. Sartre, «Les colonies romaines dans le monde Grec», στό: Ed. Dabrowa (Ed.), *Roman Military Studies* (Electrum Vol. 5), Krakow 2001, 128 κέ.

40. SEG XXXIV 631 (ἐποχὴ Σεβήρων).

41. Κατὰ τὴν A. N. Sherwin-White, *The Roman Citizenship*, Oxford 1973², 390, στὶς ἐλληνικὲς ἐπαρχίες, ὅπου οἱ συνθῆκες ἦταν διαφορετικὲς, τὸ χωρίο τοῦ Οὐλπιανοῦ 20,14 ἀναφέρεται σὲ ἀγροτικούς πληθυσμοὺς ποὺ ὑπῆρχαν στὴ χώρα τῶν πόλεων καὶ ἦταν ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

42. F. Papazoglou, *Les Villes de Macédoine à l'époque romaine* (BCH Suppl. XVI), Paris 1988, 371-375.

πολη της περί την Γάζωρο Πενταπόλεως⁴³, προέρχεται μιά ἐπιστολή τοῦ Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς τοῦ ἔτους 158 μ.Χ., στήν ὁποία ἀναφέρονται οἱ πολῖτες, οἱ ξένοι, δοῦλοι, οἱ ἐνκεκτημένοι, τέλος μία εἰδική κατηγορία προσώπων, ἡ κατάσταση τῶν ὁποίων προσδιορίζεται περιφραστικά. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιτρέπει στήν πόλη γιά τίς οἰκονομικές της ἀνάγκες νά ἐπιβάλλει κεφαλικό φόρο ἑνὸς δηναρίου στά *ἐλεύθερα σώματα* τὰ ὁποῖα πλήρωναν τακτικό κεφαλικό φόρο (*tributum capitis*) στήν Ρώμη⁴⁴. Αὐτά τὰ *ἐλεύθερα σώματα* χωρίς πολιτικά δικαιώματα ἦταν κατὰ τήν F. Parazoglou οἱ ἐγχώριοι κάτοικοι τῶν κωμῶν τῆς Παροικόπολης⁴⁵. Τά πρόσωπα αὐτά δέν αὐτοπροσδιορίζονται καί δέν γνωρίζουμε τόν ἀντίστοιχο λατινικό ὄρο ἢ περιφραση τοῦ ἑτεροπροσδιορισμοῦ τους. Ἀλλά κατὰ τήν περιγραφή τους θά ἦταν δυνατόν νά ἐνταχθοῦν στήν κατηγορία προσώπων τὰ ὁποῖα προσδιορίζονται ὡς *ἀπόλιδες* = *sine civitate* ἢ *nullius certae civitatis cives* ἢ *dediticiorum numero*.

Ἀναλόγως πρὸς τὰ *ἐλεύθερα σώματα* τῆς Παροικόπολης, οἱ *ἀποπολεῖται* τῆς ἐπιγραφῆς ἴσως ἦταν ἓνας μόνιμος ἀγροτικός πληθυσμός, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξαρτημένος ἀπὸ τήν ἀταύτιστη ἑλληνική πόλη στήν θέση Παλιοχώρι καί ὁ ὁποῖος δέν εἶχε πολιτικά δικαιώματα οὔτε πρὶν τήν ρωμαϊκή κυριαρχία. Ἐπακόλουθο τῆς ἐρμηνείας αὐτῆς εἶναι ἡ ὑπόθεση ὅτι ἐπρόκειτο γιά ἓνα ὁμοιογενές καί πολυάριθμο σύνολο ἀνθρώπων.

Στ. 2: ΑΣ

Στὸ τέλος τοῦ πρώτου στίχου, μετὰ τὸ ὁρατὸ κάτω ἶχνος τοῦ ἰῶτα, δέν γνωρίζουμε ἂν ὑπῆρχε κείμενο, τὸ ὁποῖο θά μπορούσε νά συσχετισθεῖ μὲ τὰ γράμματα ΑΣ τῆς ἀρχῆς τοῦ στ. 2. Τὸ πλάτος τῆς στήλης θά τὸ ἐπέτρεπε. Δέν εἶναι ὅμως πιθανόν, διότι ὅλοι οἱ στίχοι μὲ ἐξαίρεση τὸν στίχο 2 ἔχουν 13 γράμματα. Σὲ αὐτὴν τὴν ἰσομετρία ἐντάσσεται καί ὁ στ. 1 μὲ τὴν λέξη *οἱ ἀποπολεῖται*. Ἐπίσης εἶναι ἀναμενόμενο ἓνα κενὸ καί πρὶν ἀπὸ τὰ γράμματα ΑΣ, ὅπως ὑπάρχει καί μετὰ ἀπὸ αὐτά. Αὐτὴ ἡ διάταξη τῆς γραφῆς μᾶλλον ἀποκλείει τίς ἐξῆς ἐρμηνείες τῶν γραμμάτων ΑΣ: Πρῶτον τὰ γράμματα ΑΣ δέν εἶναι δυνατόν νά εἶναι κατάληξη ἑνὸς τοπωνυμίου, τὸ προηγούμενο μέρος

43. M. Zahrnt, «Hadrians Wirken in Makedonien», στό: Ἐμμ. Βουτυρᾶς (ἐπιμ.), *Inscriptions of Macedonia*, Thessaloniki 1996, 232-235.

44. J. H. Oliver, *Greek Constitutions of Early Roman Emperors from Inscriptions and Papyri*, 322 κέ., ἀρ. 156, στ. 6-8: *συνχωρῶ ὑμῖν καὶ τοῖς σώμασι τοῖς ἐλευθέροις, ᾧ [δι]ὰ χρόνον φόρον διδῶσιν, δηνάριον ἐκάστῳ ἐπιβαλεῖν, ὡς καὶ τοῦτον σχοίητε πρὸς τὰ ἀνανκαῖα ἔτοιμον πόρον*.

45. F. Parazoglou, *Villes de Macédoine*, 374-375 καὶ «La population des colonies romaines en Macédoine», *ZA* 40 (1990) 122.

τοῦ ὁποίου θὰ εἶχε γραφεῖ στὸ τέλος τοῦ στ. 1, καὶ γιὰ τὸν λόγο ὅτι, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸν στ. 3, ἀκολουθεῖται ὁ συλλαβικὸς χωρισμὸς τῶν λέξεων. Δεύτερον τὰ γράμματα ΑΣ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελοῦν χρονολογία, καὶ γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἡ θέση τῆς χρονολογίας σὲ τέτοιου εἴδους ἐπιγραφές εἶναι στὸ τέλος τοῦ κειμένου⁴⁶.

Ἡ πιθανότητα νὰ ἀναφέρονται τὰ γράμματα ΑΣ στὸν τιμώμενο πρέπει μᾶλλον νὰ ἀποκλεισθεῖ. Ὅταν τιμώμενα πρόσωπα φέρουν προσδιορισμούς, αὐτοὶ εἶναι εἴτε γενικοὶ χαρακτηρισμοί, εἴτε τιμητικοὶ τίτλοι, εἴτε τίτλοι ἀξιωματῶν. Οἱ λέξεις οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν γενικοὺς χαρακτηρισμούς, δὲν περικόπτονται. Οἱ στερεότυποι τιμητικοὶ τίτλοι περικόπτονται συνήθως σὲ καταλόγους ὀνομάτων ἢ στὴν ἀπαρίθμηση τῆς σταδιοδρομίας τοῦ προσώπου καὶ ἀκολουθοῦν κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τὸ ὄνομα, ἐπίσης σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις περικόπτονται οἱ τιμητικοὶ τίτλοι θεσμῶν τῶν πόλεων⁴⁷. Οἱ τίτλοι ἀξιωματῶν ἀκολουθοῦν μετὰ τὸ ὄνομα, ἢ καὶ προηγούμενα. Ὅμως συντομογραφίες τίτλων ἀξιωματῶν μὲ τὰ δύο ἀρχικὰ γράμματα εἶναι ἐξαιρετικὰ σπάνιες στὶς ἐλληνικὲς ἐπιγραφές⁴⁸. Ἐπιπλέον τὰ γράμματα ΑΣ δὲν βρίσκουν ἀντιστοιχία σὲ καμία ἀπὸ τὶς γνωστὲς βραχυγραφίες τίτλων ἀξιωματῶν.

Ἀπὸ τὸν ἀποκλεισμὸ τῶν ἀνωτέρω πιθανοτήτων προκύπτει ὅτι τὰ γράμματα ΑΣ πρέπει νὰ ἀναφέρονται στοὺς τιμώντες. Τὰ γράμματα ΑΣ μᾶλλον δὲν εἶναι βραχυγραφία μιᾶς λέξης ἢ ὁποία δείχνει τὴν προέλευση τῶν ἀποπολιτῶν⁴⁹. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς ἀνάλυσης τῆς βραχυγραφίας

46. Ὅπως π.χ. SEG XLI 1109, 1110 (Σεβαστόπολις· τιμητικὲς ἐπιγραφές γιὰ τὸν Τραϊανό, 98 μ.Χ.). SEG XLI 1108bis (Νεοκλαυδιόπολις· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὴν Ἰουλία Μαμαία, 224/225 μ.Χ.).

47. Π.χ. SEG XXXIII 584 (Τόμις· κατάλογος ὀνομάτων, πρῶτο ἡμῖς 3. αἰ. μ.Χ.), στ. 6: [Θ]ρασυμήδης β' φ(ιλότητος) (ὁμοίως στ. 7). SEG XXXIV 1103 ("Ἐφεσος· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Κορνήλιο Γάμο, χωρὶς χρονολογία), στ. 5: φιλο(σέβαστον). H. Engelmann-D. Knibbe-R. Merkelbach, *Die Inschriften von Ephesos*, Teil III (IGSK Band 13, Teil III), Bonn 1980, 621 (τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν ἀνθύπατο Λ. Ἀρτώριο Πεῖο Μάξιμο), στ. 8-10: ἡ κρατ(ίστη) καὶ φιλοσεββ. Ἐφεσίων βουλὴ καὶ ὁ λαμπρότ(ατος) δήμος.

48. Ἐπίσης οἱ συντμήσεις συνθέτων λέξεων μὲ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν δύο συνθετικῶν εἶναι ἐξαιρετικὰ σπάνιες, ὅπως π.χ. M. Avi-Yonah, *Abbreviations in Greek Inscriptions*, Chicago 1974 (= A. N. Oikonomides, *Abbreviations in Greek Inscriptions, Papyri, Manuscripts and early printed books*, Chicago 1974) σελ. 46: ΑΚ-Α(ὔτο)κ(ράτωρ). Ἐπίσης δὲν εἶναι συγχρὸς ὁ τρόπος σύντμησης τοῦ παραδείγματος SEG XVI 813 (Adraha Ἀραβίας, 274/275 μ.Χ.) στ. 2-3: προνοία τοῦ δ(ιασημοτάτου) ἡ(μῶν) ἡ(γεμόνος) Φλ. Αἰλιανού.

49. Π.χ. τοῦ τύπου M. Avi-Yonah, *Abbreviations in Greek Inscriptions*, σελ. 47: ΑΛ(εξανδρεὺς), σελ. 51: ΑΣ(καηνός). Ἡ τοῦ τύπου D. Whitehead, «Abbreviated

παραμένει⁵⁰, είναι αμφίβολο εάν πρόσωπα εύρισκόμενα σε ύποδεεστερη κατάσταση είχαν από νομική άποψη προέλευση⁵¹. Επίσης τα γράμματα ΑΣ μάλλον δεν είναι βραχυγραφία μίας λέξης ή όποια δείχνει μία λειτουργία των αποπολειτών, διότι δεν βρίσκουν αντιστοιχία σε καμία από τις γνωστές βραχυγραφίες οι όποιες δείχνουν ιδιότητα ή λειτουργία⁵².

Η πιθανότερη έρμηνεία είναι ότι τα γράμματα ΑΣ είναι ο αριθμός (201) του συνόλου των αποπολειτών. Στο αλφαριθμητικό αριθμητικό σύστημα ο κανόνας (με εξαιρέσεις) είναι ή κατιούσα κλίμακα⁵³. Άλλα ή άνωυσα κλίμακα είναι ο κανόνας (με εξαιρέσεις) σε όρισμένες γεωγραφικές περιοχές, όπως στην Μακεδονία⁵⁴. Σε επιγραφές οι όποιες προέρχονται από σύνολα προσώπων, είτε αναγράφονται τα όνόματά τους⁵⁵, είτε το όνομα μόνον της ένωσης. Στην παρούσα σύντομη επιγραφή δεν θά ήταν εύλογη ή αναγραφή των όνομάτων. Επίσης υπάρχουν παραδείγματα, τα όποια δείχνουν ότι τίθεται αριθμός αντί των όνομάτων, όταν δεν είναι απαραίτητη ή αναγραφή των

Athenian Demotics», *ZPE* 81 (1990) 115: ΑΘ (συντομογραφία του δημοτικού όνόματος 'Αθμονεύς, 'Αθμονόθεν). Πρβλ. *SEG XXXVIII* 1098 (=I.Stratonikeia 1318) στ. 7-8: Διονύσιος Φανίου Κω(ραιεύς). Βλ. επίσης σε έντελως διαφορετικά συμφραζόμενα *SEG XXX* 990 (πρβλ. και *SEG XLVII* 287. Δήλος, περ. 325-275 π.Χ.), στ. 23-24: Διεκλαρώθην· ννΑΣ νν F.

50. Βλ. συντομογραφίες που δείχνουν origo στρατιωτών: *CIL* 14507: ανάθεση από την 'Ανω Μοισία των 135 μελών της VII Claudia, οι όποιοι στρατολογήθηκαν το 169 μ.Χ. και απολύθηκαν το 195 μ.Χ. Όρισμένες συντομογραφίες που δείχνουν origo δεν μπορούν να αναλυθούν με βεβαιότητα.

51. Βλ. D. Nörr, «origo», *RE Suppl.* X (1965), 463-464 για απώλεια της origo στην περίπτωση capitis deminutio maxima. Για πρόσωπα χωρίς έθνικό όνομα, τα όποια διακρίνονται από τους πολίτες (φέρουν δημοτικό όνομα) και από τους ξένους (φέρουν έθνικό όνομα) βλ. M.-F. Baslez, «La cité grecque a-t-elle connu des apatrides? Documents athéniens et déliens de la fin du IIe siècle» στο: R. Lonis (ed.), *L'Etranger dans le monde grec II*, Nancy 1992, 17 κέ. M.-F. Baslez, «Citoyens et non citoyens dans l'Athènes imperiale au Ier et IIe siècles de notre ère», στο: S. Walker-A. Cameron (Eds), *The Greek Renaissance in the Roman Empire (Bulletin Supplement 55)* London 1989, 17 κέ.

52. Βλ. βραχυγραφίες M. Avi-Yonah, *Abbreviations in Greek Inscriptions*, 45 κέ.

53. Βλ. για το γενικό φαινόμενο M. Guarducci, *Epigrafia Greca I*, Roma 1967, 423 κέ. Για την 'Αττική βλ. L. Threatte, *The Grammar of Attic Inscriptions I*, 114.

54. Βλ. π.χ. τους καταλόγους χρονολογημένων επιγραφών της Μακεδονίας M.N. Tod, «The Macedonian Era II», *ABSA* 24 (1919/20-1920/21) 55, 56, 57-58.

55. Π.χ. *SEG XXXIX* 732 (Ρόδος· περ. 100-50 π.Χ.): κατάλογος όνομάτων 83 προσώπων (άναθετών).

ὀνομάτων⁵⁶. Ἐὰν αὐτὴ ἡ ἐρμηνεία τῆς συντομογραφίας ΑΣ εἶναι ὀρθή, πρόκειται γιὰ ἓναν μεγάλου ἀριθμοῦ ἀποπολιτῶν. Πολυπληθὴ σύνολα προσώπων βρίσκουμε π.χ. σὲ καταλόγους ἐφήβων, σὲ καταλόγους φυλετῶν ἢ καὶ κατοίκους μικρῶν ἀγροτικῶν οἰκισμῶν⁵⁷.

Στ. 2-4: *Μάρκον Ἰούλιον Οὐλπίον Λονγεῖνον*.

Τὰ ὀνόματα τοῦ τιμωμένου δείχνουν ὅτι πρόκειται γιὰ Ρωμαῖο πολίτη⁵⁸. Πρόκειται γιὰ ἀπλὴ ἐκφορὰ τοῦ ὀνόματος, δηλαδή χωρὶς ὄνομα πατρὸς καὶ χωρὶς φυλὴ, φαινόμενο τὸ ὁποῖο εἶναι σύνηθες⁵⁹. Ὁ Μάρκος Ἰούλιος

56. IGR IV 796 (ἐπιτάφιο ἀπὸ τὴν Ἀπάμεια τῆς Φρυγίας): Ἀφία Παπίου μήτηρ Ἡσύχῃ ἐμποριάρχῃ τέκνῳ κὲ αἰαντῇ ἐποίησε τὸ ἡρώων ἐκ τῶν ιδίων, σπουδασάντων κὲ τῶν συνβιωτῶν κὲ λβ' ἄλλων. SEG XXXII 1306 (Κίβυρα· τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Κόιντο Οὐηράνιο Φίλαγρο, 1. αἰ. μ.Χ.), στ. 5-6: καὶ δημοσίους δούλους ἐγνεικήσαντα ἑκατὸν ἑπτὰ. IGR IV 1756 (Σάρδεις, τιμητικὴ ἐπιγραφή), στ. 77-78: ἐ(κ)κλησίας ἀρχαιρετικῆς συναγθεΐσης καὶ συνελθόντων τῶν ἀπὸ τῶν [πόλεων] ἑκατὸν κ(αὶ) ν' ἀνδρῶν. I. Ephesos III, 690 (τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Γάιο Ἰούλιο Ποντιανό, ἐποχῆς Ἀδριανοῦ ἢ Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς), στ. 23-25: τῆς θυσίας τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένης πκδ' βουλευτὰς καὶ ἱερεῖς λαμβάνειν ἀνὰ (δηνάριον) α'. Πρβλ. τίς λατινικὴ ἐπιγραφὴ AE 1963, 96: civitates LXIII pagi Thuscae et Gunzuzi. M. Riel, *The Inscriptions of Alexandria Troas* (IGSK Band 53), Bonn 1997, 35: civitates XXXXIII ex provinc(ia) Africa κτλ.

57. SEG XXVI 176 (Ἀθήνα· κατάλογος ἐφήβων μὲ ὀνόματα ἄνω τῶν 200, 170/1-175/6 μ.Χ.). SEG XXIV 1105 (Ἰστρία· κατάλογος 103 μελῶν τῆς Βορέων φυλῆς, δευτέρου ἡμιῶν 1. αἰ. π.Χ.). Syll³ 880 (=F. F. Abbott/A. C. Johnson, *Municipal Administration in the Roman Empire*, Princeton 1926 (repr. New York 1968) 458 κέ., ἀρ. 131· ἴδρυση τοῦ ἐμπορίου Πίζος μὲ 181 νέους κατοίκους, 202 μ.Χ.).

58. Βλ. γιὰ τὴν σχέση ὀνομάτων καὶ πολιτικοῦ δικαιώματος G. Alföldy, «Notes sur la relation entre le droit de cité et la nomenclature dans l'Empire romaine», *Latomus* 25 (1966) 37 κέ.

59. Βλ. γιὰ τὴν παράλειψη τῆς φυλῆς G. Forni, «Il ruolo della menzione della tribù nell'onomastica Romana», στό: *L'Onomastique Latine* (Colloques Internationaux du Centre National de la Recherche Scientifique No 564), Paris 1977, 73 κέ. Γιὰ τὴν παράλειψη τοῦ πατρωνύμου καὶ τῆς φυλῆς στὰ ρωμαϊκὰ ὀνόματα ἀπὸ τοὺς Φιλίππους βλ. F. Parazoglou, *ZA* 40 (1990) 117. Γιὰ τὴν ἀπλὴ μορφή τῶν τριῶν ὀνομάτων στίς Θεσπιές βλ. C. Müller, «Nomina romana à Thespias», στό: A. D. Rizakis (Ed.), *Roman Onomastics in the Greek East. Social and Political Aspects* (Μελετήματα 21), Athens 1996, 160. Γιὰ τὴν ἀπλὴ ἐκφορὰ τοῦ ὀνόματος (τρία ὀνόματα) τῶν διοικητῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν διοικητῶν στὰ διπλώματα τῶν στρατιωτῶν τῶν ἐπικουρικῶν στρατευμάτων βλ. ἀντιστοίχως B. Lörincz, «Die Nennung und Funktion der Statthalter in den Auxiliarkonstitutionen», στό: W. Eck - H. Wolff (Hrsg.), *Heer und*

Οὐλπίος Λονγεΐνος πρέπει νὰ ἦταν ἐπιφανὲς πολίτης, διότι τιμήθηκε ἀπὸ ἓνα σύνολο προσώπων.

Ὁ Μάρκος Ἰούλιος Οὐλπίος Λονγεΐνος δὲν ταυτίζεται, διότι δὲν ὑπάρχουν προσωπογραφικὰ στοιχεῖα. Ἐπίσης δὲν εἶναι γνωστὸ ἄλλο πρόσωπο μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα στὴν ρωμαϊκὴ ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας. Στὴν Μακεδονία τὸ *nomen* Iulius εἶναι πολὺ διαδεδομένο, ἐνῶ τὸ *nomen* Ulpius δὲν εἶναι συχνό⁶⁰. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς ἐκ Μακεδονίας προερχόμενους στρατιῶτες τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ⁶¹. Εἶναι γνωστοὶ ἐπίσης ὁ ἀνθύπατος τῆς Μακεδονίας M. Ulpius Ann[sius] Q[uintianus]⁶², ὁ ἄγνωστος ἕως τώρα ἀνθύπατος τῆς Μακεδονίας M. Οὐλπίος Ἰουλιανός⁶³ καὶ ὁ *legatus pro praetore* [M.] Ulpius As[tius]⁶⁴. Τὸ *cognomen* Longinus⁶⁵ μαρτυρεῖται πιὸ συχνὰ στὴν

Integrationspolitik. Die römischen Militärdiplome als historische Quelle, Köln-Wien 1986, 375 κέ., καὶ G. Alföldy, «Die Truppenkommandeure in den Militärdiplomen» στὸ: W. Eck-H. Wolff (Hrsg.), *Heer und Integrationspolitik*, 389 κέ.

60. A. Tataki, «The nomina of Macedonia», στὸ: A.D. Rizakis (Ed.), *Roman Onomastics in the Greek East*, 107: 243 Iulii, 40 Ulprii. F. Papazoglou, *ZA* 40 (1990) 117: στοὺς Φιλίππους 17 Ἰούλιοι, 6 Οὐλπίοι.

61. Th. Chr. Sarikakis, «Des soldats macédoniens dans l'armée romaine», *Ἀρχαία Μακεδονία* 2 (1977), ἀρ. 131-150: Ἰούλιοι ἀπὸ τῆ Θεσσαλονίκης, Βέροια, Πελαγονία, Ἡράκλεια Σιντική, Ἀρέθουσα, Φιλίππους, Στόβους, Δόβηρο, Ἡράκλεια (Λυγκηστὶς ?), Κοινόν Δοστωναίων. Αὐτ. σ. 458, ἀρ. 217 (Λυχνιδός ?)· αὐτ. σ. 458, ἀρ. 218 (Scupi): M. Ulprii. Ἀλλὰ ἡ ρωμαϊκὴ ἀποικία Scupi (Σκουῖποι) ἀπὸ τὴν ἵδρυσή της δὲν ἀνῆκε στὴν ἐπαρχία Μακεδονία: βλ. F. Papazoglou, «Quelques aspects de l'histoire de la province de Macédoine», στὸ: *ANRW* II 7.1, Berlin-New York 1979, 347, σημ. 201.

62. W. Eck, «Ulpius», *RE Suppl.* XIV (1974) 935, ἀρ. 24. Θ. Χ. Σαδικάκης, *Ρωμαῖοι ἄρχοντες τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας. Μέρος Β': Ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ Διοκλητιανοῦ* (27 π.Χ.-284 μ.Χ.), Θεσσαλονίκη 1977, 119-120 (3. αἰ. μ.Χ.). A. Aichinger, «Die Reichsbeamten der römischen Macedonia der Prinzipatsepoche», *Archeoloski Vestnik* 30 (1979) 639, ἀρ. 35 (2. ἡμῖς 2. αἰ. -1. ἡμῖς 3. αἰ. μ.Χ.). L. Petersen, «Zur Verwaltung der Provinz Macedonia unter Trajan und Hadrian», στὸ: *Actes du Ier Congrès International des Études Balkaniques et sud-est Europeennes*, Sofia 1969, 157: Ὁ M. Ulpius Ann[sius] Quintianus ἦταν ἀπόγονος ἐνὸς προσώπου τὸ ὁποῖο εἶχε λάβει τὸ ρωμαϊκὸ πολιτικὸ δικαίωμα ἐπὶ ἀνθυπάτου τῆς Μακεδονίας τὸ 114 μ.Χ. Q. Ann[sius] Maximus. Γιὰ τὸν ἀνθύπατο τῆς Ἀχαΐας M. Ulpius ... βλ. E. Groag, *Die römischen Reichsbeamten von Achaia bis auf Diokletian* (Akademie der Wissenschaften in Wien. Schriften der Balkankommission. Antiquarische Abteilung IX), Wien und Leipzig 1939 (repr. 1976), 79 (τέλος 2.-ἀρχὴ 3. αἰ. μ.Χ.).

63. Π. Ἀδάμ-Βελένη-Ἡλ. Σβέρκος, «M. Οὐλπίος Ἰουλιανὸς ἀνθύπατος τῆς Μακεδονίας», ὑπὸ δημοσίευση: *Πρακτικὰ τοῦ Β' Πανελληνίου Συνεδρίου Ἐπιγραφικῆς*.

64. W. Eck, *RE Suppl.* XIV, 936, ἀρ. 27. Θ. Χ. Σαδικάκης, *Ρωμαῖοι ἄρχοντες*, 151

Μακεδονία. Ταυτιζόμενα πρόσωπα μὲ τὸ cognomen Longinus εἶναι κυρίως πρόσωπα γνωστὰ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τους στὸν ρωμαϊκὸ στρατό⁶⁶. Ἀλλὰ ὁ συνδυασμὸς τῶν ὀνομάτων γένους Iulius, Ulpius μὲ τὸ cognomen Longinus εἶναι ἐξαιρετικὰ σπάνιος. Δὲν μαρτυρεῖται κανεὶς Οὐλπίος Λονγεῖνος, ἐνῶ εἶναι γνωστὸς ἓνας μόνον Ἰούλιος Λονγεῖνος, ὁ βετεράνος τῆς λεγεῶνος ὀγδόης Αὐγούστης ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴ ἀποικία τῶν Φιλίππων⁶⁷.

Τὸ praenomen Marcus καὶ τὸ nomen Ulpius κανονικὰ ἀνάγουν τὴν ἀπόκτηση τοῦ ρωμαϊκοῦ πολιτικοῦ δικαιώματος στὸν Τραϊανό. Ἀλλὰ ὁ τιμώμενος φέρει καὶ τὸ nomen Iulius καὶ μάλιστα στὴν πρώτη θέση. Πολυνύμμοι μὲ δύο αὐτοκρατορικὰ nomina συγκριτικὰ δὲν εἶναι σύνηθες φαινόμενο⁶⁸. Ἐκτὸς αὐτοῦ, γιὰ νὰ ἐξηγηθεῖ αὐτὴ ἡ συσσώρευση, πρέπει νὰ ὑπάρχουν πρόσθετες πληροφορίες. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο οἱ περισσότερες περιπτώσεις

(μετὰ τὸ 183 μ.Χ.), A. Aichinger, *Archeoloski Vestnik* 30 (1979) πίν. σελ. 668, ἀρ. 9 (ἴσως μετὰ τὸ 183 μ.Χ.).

65. Βλ. γιὰ τὸ cognomen Longinus I. Kajanto, *The Latin Cognomina* (Societas Scientiarum Fennica. Commentationes Humanarum Litterarum XXXVI 2), Helsinki 1965 (repr. Roma 1982), 231. H. Solin, «Die innere Chronologie des römischen Cognomens», στὸ: *L'Onomastique Latine* (1977) 123. Βλ. ἐπίσης *PIR*² L 335 κέ.

66. Ἀπὸ τὴν Ἡράκλεια Σιντική ὁ ἵππεὺς C. Cornelius Longinus (Th. Chr. Sarikakis, *Ἀρχαία Μακεδονία* 2 (1977) σ. 448, ἀρ. 104. F. Papazoglou, *ANRW* II 7. 1, 343/4) καὶ ὁ στρατιώτης C. Valerius Longinus (F. Papazoglou, *ANRW* II 7. 1, 345). Ἀπὸ τοὺς Στόβους ὁ στρατιώτης C. Val. Longinus (F. Papazoglou, *ANRW* II 7. 1, 346 μὲ σημ. 197) καὶ ὁ veteranus ex praetorio L. Dexsius Longinus (Th. Chr. Sarikakis, *Ἀρχαία Μακεδονία* 2 (1977) σ. 449, ἀρ. 108). Ἀπὸ τοὺς Στόβους εἶναι γνωστὸς καὶ ἓνας αὐτοκρατορικὸς ἀπελευθερὸς, ὁ T(itus) Fl(avius) Longin(u)s, augustalis: F. Papazoglou, «Dedicaces Deo Caesari de Stobi», *ZPE* 82 (1990) 217, ἀρ. 3.

67. *CIL* IX 4684: C. Iulius Longinus C. f. Vol. Phil. veteranus leg. VIII Aug. deductus ab divo Augusto Vespasiano Quirin(a) Raete. Th. Chr. Sarikakis, *Ἀρχαία Μακεδονία* 2 (1977) σ. 451, ἀρ. 137. F. Papazoglou, *ANRW* II 7.1, 344: Ὁ C. Iulius Longinus στρατολογήθηκε στὴν legio VIII Augusta, ὅταν ἡ λεγεὼν αὐτὴ συμμετεῖχε στὸν στρατὸ τῆς Μοισίας, μετὰξὺ 45-69. Βλ. ἐπίσης τὸν βετεράνο C. Iul(ius) (Lon)ginus τῆς leg. VI Claudia ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴ ἀποικία Scupi: Th. Chr. Sarikakis, *Ἀρχαία Μακεδονία* 2 (1977) σ. 451, ἀρ. 138.

68. Γιὰ διπλὰ αὐτοκρατορικὰ gentilicia στὶς ἐπιγραφὲς τῆς Θεσσαλονίκης βλ. Δ. Σαμσάρης, «Ἀτομικὲς χορηγήσεις τῆς ρωμαϊκῆς πολιτείας (civitas romana) καὶ ἡ διάδοσή της στὴ ρωμαϊκὴ ἐπαρχία Μακεδονία. I. Ἡ περίπτωση τῆς Θεσσαλονίκης, πρωτεύουσας τῆς ἐπαρχίας», *Μακεδονικά* 26 (1987-1988) 318/19, 327/28, 332. Γιὰ τὴν Μ. Ἀσία βλ. B. Holttheide, *Römische Bürgerrechtspolitik und römische Neubürger in der Provinz Asia* (Hochschulsammlung Philologie, Geschichte Band 5) Freiburg 1983, 121-122.

πολυνύμων με δύο αυτοκρατορικά ονόματα γένους δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐρμηνευθοῦν. Ἔτσι στὴν συγκεκριμένη περίπτωση στηριζόμαστε στὴν σύζευξη τῶν δύο ὀνομάτων γένους, στὴν ἀκολουθία τους καὶ στὰ παράλληλα παραδείγματα. Τρεῖς ὑποθέσεις εἶναι δυνατές, δηλαδή ὅτι ὁ Μάρκος Ἰούλιος Οὐλπιος Λονγεῖνος α) ἔλαβε τὸ ρωμαϊκὸ πολιτικὸ δικαίωμα ἐπὶ Τραϊανοῦ, β) ἦταν ἤδη Ρωμαῖος πολίτης ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ γ) ἦταν ἀπόγονος ἐνὸς προσώπου τὸ ὁποῖο εἶχε λάβει τὸ ρωμαϊκὸ πολιτικὸ δικαίωμα ἐπὶ Τραϊανοῦ.

α) Δὲν εἶναι πιθανὸ ὅτι ὁ τιμώμενος ἔγινε Ρωμαῖος πολίτης ἐπὶ Τραϊανοῦ. Πρόσωπα μὲ αυτοκρατορικά ὀνόματα γένους ὄφειλαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ρωμαϊκὸ πολιτικὸ δικαίωμα στὴν διαμεσολάβηση Ρωμαίων ἀξιωματάρχων, ἐκτὸς ἀπὸ εἰδικές περιπτώσεις, ὅπως στρατιῶτες peregrini ὡς πρὸς τὴν προέλευση⁶⁹. Στὴν πρώτη περίπτωση, νέοι πολῖτες προσέθεταν στὸ nomen τοῦ αυτοκράτορος καὶ τὸ nomen τοῦ Ρωμαίου ἀξιωματάρχου· ἀλλὰ στὶς περιπτώσεις αὐτές τὸ nomen τοῦ Ρωμαίου ἀξιωματάρχου ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ nomen τοῦ αυτοκράτορος⁷⁰. Ἡ σειρά τῶν ὀνομάτων γένους τοῦ τιμωμένου δείχνει ὅτι τὸ nomen Iulius δὲν προέρχεται ἀπὸ κάποιον Ρωμαῖο ἀξιωματάρχο. Στὴν δεύτερη περίπτωση ἀνήκουν peregrini, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν τὸ ρωμαϊκὸ πολιτικὸ δικαίωμα λόγω εὐδόκιμης ὑπηρεσίας στὸν ἐπικουρικὸ στρατὸ κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ Τραϊανοῦ στὴν Δακία. Τέτοιες εἶναι οἱ περιπτώσεις τεσσάρων M. Ulpii, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν τὸ ρωμαϊκὸ πολιτικὸ δικαίωμα τὸ 106 μ.Χ. πρὶν συμπληρώσουν τὸ ἐλάχιστο ὄριο ὑπηρεσίας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ διπλώματά τους⁷¹. Αὐτοὶ ὅμως δὲν φέρουν, εὐλόγως, δεύτερο nomen καὶ δι' αὐτοκρατορικὸ. Καὶ γενικότερα στρατιῶτες μὲ τὸ ὄνομα M. Ulpius δὲν φέ-

69. O. Salomies, «Amtsträger und römisches Bürgerrecht», σὲ: W. Eck (Hrsg.), *Prosopographie und Sozialgeschichte. Studien zur Methodik und Erkenntnismöglichkeit der kaiserzeitlichen Prosopographie*, Köln-Wien-Weimar 1993, 138.

70. O. Salomies, «Amtsträger und römisches Bürgerrecht», σὲ: W. Eck (Hrsg.), *Prosopographie und Sozialgeschichte*, 138, μὲ τὰ ἐξῆς παραδείγματα: M. Ulpius Carminius Claudianus, M. Ulpius Pomponius Valens.

71. Βλ. γι' αὐτὰ τὰ πρόσωπα V. A. Maxfield, «Systems of Reward in Relation to Military Diplomas», σὲ: W. Eck-H. Wolff (Hrsg.), *Heer und Integrationspolitik*, 38-39. Mócsy, «Die Namen der Diplomempfänger», σὲ: W. Eck-H. Wolff (Hrsg.), *Heer und Integrationspolitik*, 453, ὁ ὁποῖος ἐπισημαίνει ὅτι τὸ gentilicium τοῦ ἐκάστοτε αυτοκράτορος ἐμφανίζεται στοὺς ἀποδέκτες τῶν διπλωμάτων μόνον τότε, ὅταν πρόκειται γιὰ μία εἰδικὴ ἀπονομὴ τοῦ πολιτικοῦ δικαιώματος, ἢ ὁποία προηγεῖται τῆς ἐκδοσης τοῦ διπλώματος, ὅπως οἱ τέσσερις ἀναφερθέντες M. Ulpii στὴν Δακία καὶ ὅτι τὰ αυτοκρατορικά gentilicia εἶναι σχετικὰ σπάνια στοὺς ἀποδέκτες διπλωμάτων ἐπικουρικῶν στρατευμάτων.

ρουν δεύτερο αὐτοκρατορικὸ ὄνομα γένους⁷². Ὁ Μάρκος Ἰούλιος Οὐλπιος Λονγεῖνος δὲν ἀνήκει σ’ αὐτὴν τὴν κατηγορία.

β) Εἶναι πιθανὸν ὅτι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ ὁ Μάρκος Ἰούλιος Οὐλπιος Λονγεῖνος ἦταν ἤδη Ρωμαῖος πολίτης, ἕνας Ἰούλιος κατὰ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του, ὁ ὁποῖος προσέθεσε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Τραϊανοῦ, ὅπως δείχνει ἡ ἀναγραφή τοῦ ὀνόματος Οὐλπιος στὴν δεύτερη θέση καὶ τὰ παράλληλα παραδείγματα. Ἡ πράξη αὐτὴ ἴσως ἐξέφραζε τὴν ἀφοσίωση ἢ κάποιου εἶδους σχέση τοῦ τιμωμένου πρὸς τὸν Τραϊανό⁷³. Σ’ αὐτὴν τὴν περίπτωση ἡ ὠριμότητα τοῦ Μάρκου Ἰουλίου Οὐλπίου Λονγεῖνου συμπίπτει μὲ τὴν διάρκεια βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ.

γ) Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκλεισθεῖ ἡ πιθανότητα ὅτι ὁ Μάρκος Ἰούλιος Οὐλπιος Λονγεῖνος ἦταν ἀπόγονος ἑνὸς προσώπου τὸ ὁποῖο εἶχε λάβει τὸ ρωμαϊκὸ πολιτικὸ δικαίωμα ἐπὶ Τραϊανοῦ. Τὸ *nomen* Iulius εἶναι δυνατόν νὰ ἦταν τὸ ὄνομα γένους τῆς μητέρας του. Γενικά σὲ πολυώνυμους τοῦ τύπου P - N - N - C, στοὺς ὁποίους ἀνήκει καὶ ὁ τιμώμενος, συνήθως τὰ *nomina* δὲν εἶναι αὐτοκρατορικά ἢ δὲν εἶναι καὶ τὰ δύο αὐτοκρατορικά. Ἡ ὀνοματοθεσία αὐτοῦ τοῦ τύπου βρίσκεται (ἐκτὸς ἀπὸ τὶς υἱοθεσίες) στὶς περιπτώσεις στὶς ὁποῖες τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο *nomina* εἶναι αὐτὸ τῆς μητέρας. Κατὰ κανόνα τὸ *nomen* τῆς μητέρας στοὺς ἄνδρες ἀκολουθεῖ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τοῦ πατέρα, ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιπτώσεις στὶς ὁποῖες προηγεῖται⁷⁴. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὀρισμένα παράλληλα εἶναι δυνατόν νὰ στηρίζουν τὴν ὑπόθεση ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ τιμωμένου ἦταν Οὐλπιος καὶ ὅτι τὸ ὄνομα Ἰούλιος προερχόταν πιθανῶς ἀπὸ

72. Π.χ. ὁ βετεράνος M. Ulpius Melei f. Longinus: M. Hainzmann, «Die sogenannten Neubürger der ersten Generation in Noricum. Zum Namenstypus Ti. Iulius Adgelei f. Buccio», *Tyche* 2 (1987) πίν. σελ. 32, ἀρ. 21. Ἡ ὁ βετεράνος ἀπὸ τὴν Τόμ M. Ulpius Longinus: *ILS* 7185.

73. Βλ. γιὰ τὸν M. Ulpius Pupienus Maximus W. Eck, *RE Suppl.* XIV (1974) 940, ἀρ. 47, τὸ δεύτερο gentilicium τοῦ ὁποῖου ἐξηγεῖται λόγω κάποιου εἶδους συγγένειας μὲ τὸν ὁμώνυμο αὐτοκράτορα. Βλ. ἐπίσης B. Holtheide, *Römische Bürgerrechtspolitik*, 122, γιὰ τὸν στρατηγὸ ἀπὸ τὴν Πέργαμο T. Ἰούλιο Τατιανό, ὁ ὁποῖος ὡς ἐνδείξη νομιμοφροσύνης πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ἀδριανὸ ἔλαβε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ τὸ *nomen* Aelius καὶ ἐμφανίζεται ὡς T. Ἰούλιος Αἴλιος Τατιανός. Ἐνα ἄλλο παράδειγμα εἶναι ὁ C. Iulius Septimius Castinus (*PIR*² I 566), συγκλητικὸς ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου, ἐπομένως Ἰούλιος ὡς πρὸς τὴν προέλευσή του. Γιὰ τὴν ὑπόδειξη αὐτοῦ τοῦ παραδείγματος εὐχαριστῶ τὸν καθηγητὴ Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου Χαϊδελβέργης κ. Géza Alföldy.

74. Βλ. O. Salomies, *Adoptive and Polyonymous Nomenclature in the Roman Empire* (Societas Scientiarum Fennica. Commentationes Humanarum Litterarum 97), Helsinki 1992, 61 κέ., 63 κέ., 67 κέ., 73 κέ.

τὴν μητέρα του⁷⁵. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση ἡ βασιλεία τοῦ Τραϊανοῦ εἶναι ἀσφαλῶς *Terminus post quem* γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν δράση τοῦ Μάρκου Ἰουλίου Οὐλπίου Λονγεῖνου.

Ἡ ἐπιλογή μεταξὺ τῶν πιθανοτήτων (β) καὶ (γ), ἡ ὁποία θὰ συνεπαγόταν ἀκριβέστερη χρονολόγηση τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τῆς δράσης τοῦ τιμωμένου προσώπου, εἶναι ἀδύνατη χωρὶς προσωπογραφικὰ στοιχεῖα. Πρὸς τὸ παρὸν οἱ πιθανότητες (β) καὶ (γ) συνάδουν μὲ τὴν χρονολόγηση μὲ βάση τὴν γραφὴ γενικὰ στὸν 2. αἰ. μ.Χ.

Στ. 7: ἐπιμεληθέντος.

Δὲν ἀναφέρεται σὲ ὅλες τὶς τιμητικὲς ἐπιγραφές τὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖο εἶχε ἀνατεθεῖ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ μνημείου. Ὅταν ὁμως ἀναφέρεται, ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν ἀπόλυτη μετοχὴ *ἐπιμεληθέντος* τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου σὲ γενικὴ πτώση⁷⁶. Στὴν συγκεκριμένη περίπτωση ἡ ἐπιγραφὴ δὲν συνεχίζεται. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἀκολουθεῖ ὄνομα προσώπου μετὰ τὴν μετοχὴ δὲν εἶναι γνωστός. Κατὰ πᾶσα πιθανότητα ἡ ἀπουσία τοῦ ὀνόματος προσώπου μετὰ τὴν μετοχὴ εἶναι τυχαία⁷⁷.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Χρυσούλα Βεληγιάννη

75. Ὁ M. Iulius Ulpius M. f. Velina Cleopater (*ILS* 7365), ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖται τὸ ἔτος 203 μ.Χ., ἦταν πατέρας τῶν ἱππέων M. Claudius Ulpius Cleopater καὶ M. Claudius Ulpius Sabinus. Εἶναι προφανές ὅτι τὸ ὄνομα γένους αὐτῶν τῶν προσώπων ἦταν Ulpius, ἐνῶ τὸ διαφοροτικὸ δεύτερο ὄνομα τοῦ πατέρα καὶ τῶν υἱῶν του πρέπει νὰ προερχόταν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῆς μητέρας τους. Γιὰ τὴν ὑπόδειξη αὐτῶν τῶν παραλλήλων εὐχαριστῶ τὸν καθηγητὴ κ. G. Alföldy.

76. Π.χ. Δήμιτσας 811 (Σέρραϊ· τιμητικὴ ἐπιγραφὴ τῶν νέων γιὰ τὸν Τι. Κλαύδιο Διογένη. Βλ. F. Papazoglou, *Villes de Macédoine*, 379: δεύτερο ἥμισυ 1. αἰ. μ.Χ.), στ. 11: *ἐπιμεληθέντος Κασσάνδρου τοῦ Κασσάνδρου*.

77. Βλ. π.χ. *SEG* XIV 136 (Ἀθήνα· τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν Κόϊντο Λυτάτιο, δεύτερο ἥμισυ 1. αἰ. π.Χ.: *Ὁ δῆμος Κοῖντον Λυτάτιον Κοῖντ vacat vacat. SEG* XVI 258a (Ἄργος· τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν Γν. Πομπήιο Διόδοτο, 2. αἰ. μ.Χ.), στ. 6-7: *ἐπὶ ἀγωνοθέτου Τιβ. Κλαυδί vacat* (ἀντιθέτως εἶναι πλήρη τὰ ὀνόματα τῶν ἀγωνοθετῶν στίς δύο ἄλλες παραπλευρῶς στὴν ἴδια πέτρα γραμμένες τιμητικὲς ἐπιγραφές). *SEG* XIX 761 (Πισιδία· τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν Καρακάλλα, ἀρχές 3. αἰ. μ.Χ.), στ. 9-12: *ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐπὶ ἀρχόντων τῶν πε vacat*.

ZUSAMMENFASSUNG

DER TERMINUS ΑΠΟΠΟΛΙΤΗΣ IN EINER NEUEN EHRENINSCHRIFT AUS OST-MAKEDONIEN

Archäologisches Museum von Serrai, Inv. Nr. Α172. Diese neue Inschrift stammt aus der antiken Siedlung, welche auf dem Hügel Paliochori an der südwestlichen Grenze des heutigen Dorfes Berge liegt. Die archäologischen Funde weisen auf die Existenz einer bedeutenden, doch noch nicht identifizierten antiken Stadt hin. Bezüglich der Datierung der Inschrift ergibt sich aus dem zweiten gentilicium des Geehrten als Terminus ad bzw. post quem die Regierungszeit des Kaisers Trajan. Eine nähere Datierung ist nicht möglich, weil der Geehrte unbekannt ist. Der Schrift nach gehört die Inschrift in das 2. Jh. n.Chr.

Z. 1: Die *Apopoleiten*.

Die Bezeichnung der Ehrenden als *apopoleitai* (Z.1) ist ein epigraphisches hapax. Das von Polydeukes zitierte und auf Theopompos zurückgehende Wort *apopolites* bedeutet eine Person ohne Bürgerrecht. Bei ähnlichen Wortbildungen mit der Präposition *apo* als erstes Glied und mit einem Substantiv Maskulin als zweites Glied stellt die Präposition die Negation des Inhalts des zweiten Gliedes dar. Ferner kommt das selten bezeugte Wort *apopolites* dem Sinn nach den Wörtern *apopolis* und dem viel öfter bezeugten *apolis* gleich. Interessanterweise ersetzt das Wort *apolis* in der *Digesta* an zwei Stellen des Ulpianus und des Marcianus einen zwar unbekannten lateinischen Ausdruck, doch ergibt sich aus dem Kontext dieser Stellen, dass *apolis* eine freie Person ohne *civitas*, also ohne römisches oder lokales Bürgerrecht bezeichnet. So scheinen die *apopoleitai* eine geschlossene Gruppe von freien Personen ohne Bürgerrecht gewesen zu sein. Ihre Bezeichnung als *apopoleitai* impliziert ihre Gegenüberstellung zu den Bürgern einer bestimmten Stadt. Ihrer Bezeichnung nach gehören sie aber nicht zu den bekannten Kategorien der *paroikoi*, *metoikoi* oder *apeleutheroi*. Eher sind die *apopoleitai* als die abhängige Bevölkerung wohl nicht griechischer Herkunft einer kleinen Agrarsiedlung im Territorium einer griechischen Stadt zu verstehen.

Z. 2: Die Abkürzung (die Buchstaben Alpha und Sigma).

Aus bestimmten Gründen dürfen die Buchstaben Alpha und Sigma weder als eine Datumszahl verstanden, noch auf den Geehrten bezogen werden.

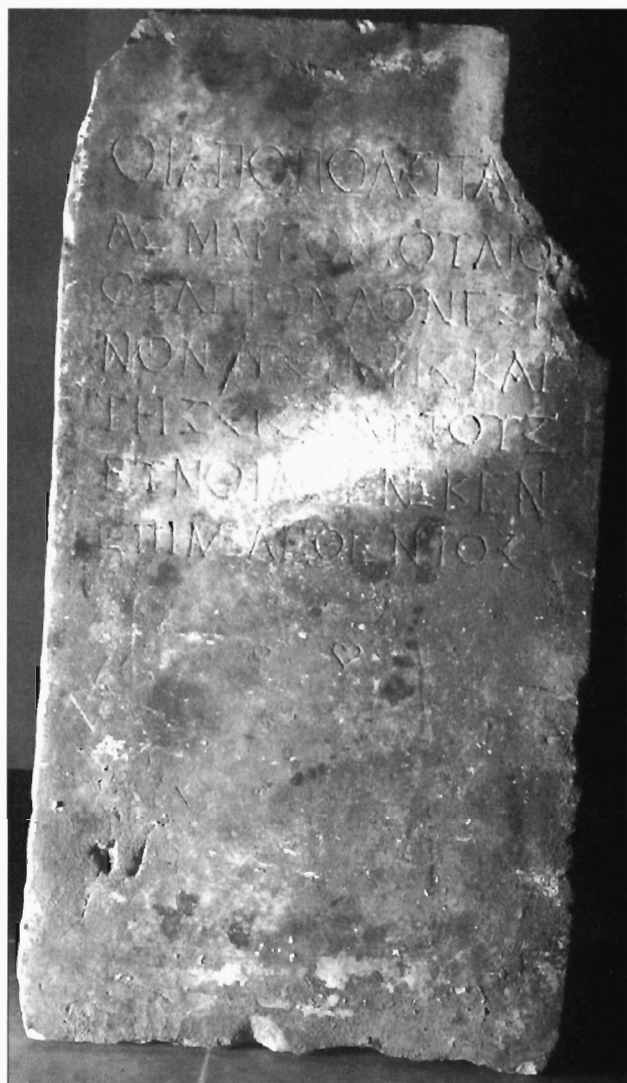
Eher stellen sie eine Ergänzung zu den *apopoleitai* dar. Als Abkürzung eines Eigenschaftswortes finden diese Buchstaben keine Parallele und infolgedessen können sie auch nicht aufgelöst werden. Am wahrscheinlichsten geben die Buchstaben Alpha und Sigma die Zahl (201) der *apopoleitai* wider.

Z. 2-4: Der Geehrte.

Marcus Iulius Ulpus Longinus ist sonst unbekannt. Der Reihenfolge seiner nomina und den Parallelen nach ist auszuschliessen, dass er das römische Bürgerrecht erst unter Trajan erworben hatte. Es bleiben zwei Möglichkeiten offen: Es war schon unter Trajan römischer Bürger, ein Iulius nach dem Namen seiner Familie, und aus unbestimmten Gründen hatte er auch noch den Namen des regierenden Kaisers genommen. Möglicherweise war er aber Nachfahre einer Person, welche das römische Bürgerrecht unter Trajan erwarb, und vielleicht hatte er den Namen Iulius von seiner Mutter.

Z. 7: Das Partizip.

Die Inschrift bricht nach dem Partizip ab und der als Subjekt des Partizips zu erwartende Personennamen fehlt. Ähnliche Fälle lassen sich auch in anderen Inschriften beobachten, wobei nicht zu ermitteln ist, aus welchem Grund der Text nicht zu Ende geschrieben wurde.

Χρ. Βεληγιάννη, Είξ. 1